

er was al printa *) gegeven, hij zou zoo straks wel binnen worden geroepen. De eene, die een tijdje samen met hem op het terrein was geweest, informeerde lizig-belangstellend of hij misschien om gezondheids-redenen hier was en de andere, een jongen uit het volk, keek hem met stugge terughouding aan. Bart zag hem spottend lachen toen hij, als reden van zijn komst, Java-verlof opgaf en weer drukte zorgelijk de angst voor wat gebeuren ging achter die gesloten deur. Een lichte duizeling, als van iemand die voor een gapende diepte terugdeinst, maakte zijn stap onzeker toen het klerkje hem roepen kwam; nerveus kuchte hij zijn stem voor de begroeting helder.

Achter zijn schrijftafel zat Beekman, de administrateur, zijn rosse kop boog neer naar zijn schrijvende hand. „Morgen”, zei hij zonder opzien. Bart van Geen onderging dit stroeve begin als een terugwijzing, hij had zeker niets meer te hopen! Lag daar niet de brief van Van Hoven? Waarom, als het dan toch een verloren zaak was, martelden ze hem zoo! Eindelijk schoof Beekman het beschreven velletje van zich af en voor het eerst keek hij, van onder zijn ruige, geelverkleurde wenkbrauwen, Bart een oogenblik aan. „Ga zitten.” zei hij kort.

Toen Bart, zenuwachtig den helmhoed op zijn knieën verschuivend, in afwachting zweeg, begon hij: „Dat zijn nette manieren, die jij er op nahoudt, Van Geen, ik moet zeggen, dat je de steun van je directie wel eer aan doet.”

Donker-rood kleurde Bart, tegenover dezen rauwen, sterken kerel, voelde hij zich onzegbaar laf op eens.

„Ik heb het verslag hier voor me,” ging de administrateur verder, „als dit een perker wordt, ben je nog niet gelukkig, reken dan maar op ontslag met hoogstens zes weken.” Hier hield hij even op en liet een beklemmende stilte volgen, waarin Bart het vonnis wachtte. Hij begreep dat hij nu wat zeggen moest, maar geen woord lieten de opeengeklemden kaken los.

„Als ik alles goed zie,” zei Beekman „hebben we met jou clementie genoeg gebruikt. Van de twee jaren ben je zeker tien maanden ziek geweest. Goed, dat is jou schuld niet,” weerde hij een zwakke poging tot protest van Bart af. „Maar de maatschappij heeft krachten noodig en geen luxe-paardjes. In plaats van de tijd, die je benutten kon, dubbel hard te werken, maak je je met een schunnige vrouwen-perkara onmogelijk, je mag van geluk spreken, dat er geen mes tusschen je ribben zit! Ik wil me niet verdiepen in al die gore bijzonderheden, smeerlapperijen zou ik het willen noemen, waardoor er zoo velen van jou soort naar den kelder gaan, ik houd me aan de feiten alleen en die spreken genoeg.”

Smeerlapperijen, dacht Bart in een oneindige bitterheid; wat kwam er

*) Bevel.